

Geen vrijheid zonder grenzen

Rypke Zeilmaker

Internationale verdragen die een abstract 'wereldburgerschap', 'mensenrechten', of zelfs de 'Aarde' dienen, hebben alle hetzelfde effect. Een internationale klik speelt zo de rol van bezettingsmacht.

AFBRAAK VAN DE STAAT

Het klinkt paradoxaal, maar toch kun je niet anders dan constateren: vrijheid bestaat enkel bij de gratie van grenzen. Grenzeloosheid biedt namelijk geen vrijheid, maar betekent slechts 'niet bestaan', alsof je een geest bent. De geldigheid van die schijnbare paradox kun je zien op het niveau van een lichaamscel tot aan een lichaam of een verzameling lichamen die, levend op een zelfde grondgebied, besluiten om samen te werken.

Een functionerende cel heeft een celwand nodig, waarmee de cel kan selecteren wat er in komt en uit gaat. Een lichaam heeft een huid die dient als orgaan dat ziekten buiten houdt. Zonder functionerende grens sterft het lichaam, en gaat ook de cel dood. Een land heeft functionerende landsgrenzen nodig om in leven te blijven als herkenbare entiteit. Dan kom je met één woord tot een werkbare definitie van vrijheid, die niet abstract is, maar concreet: zelfbeschikking.

Goede internationale samenwerking functioneert alleen wanneer je krachtige natiestaten hebt

Vrijheid is niet een 'recht' in de natuur, maar het resultaat van een inspanning. Begrensdentiteiten die hun grens bewaken claimen de vrijheid om daarin op eigen voorwaarden te leven. Die wens tot zelfbeschikking kan op gespannen voet staan met de wens tot samenwerking. Lichaamscellen werken samen, mensen werken samen en landen werken samen. Maar opnieuw dienen we hier een grens te trekken, om vrijheid gedefinieerd als 'zelfbeschikking' te bewaken.

Stel dat samenwerking een top-down-dictaat wordt. Ter coördinatie van die samenwerking ontstaan dan systemen die zelf belangen najagen. In een menselijk lichaam kan dat ook misgaan. Je immuunsysteem dat ziekten gecoördineerd bestrijdt, kan op hol slaan. Dan vernietigt het gezonde cellen in je lichaam. Zo kan ook een internationaal diplomatenstelsel van het 'internationaal recht' op hol slaan. Dan sterft de soevereiniteit van landen, terwijl de wens tot samenwerking uiteindelijk alleen kon leunen op de toestemming van ieder land afzonderlijk.

Zo hebben we nu al twee paradoxen bij elkaar gewinkeld. De eerste was dat vrijheid enkel bestaat bij de gratie van grenzen. De tweede is nu dat goede internationale samenwerking alleen functioneert wanneer je krachtige natiestaten hebt: landen die hun grens bewaken kunnen, uit belang van de eigen bevolking.

Landen kunnen niet zonder de mogelijkheid om zich aan de sociale druk van internationale instituten te onttrekken.

Donald Trump deed dat nog met het klimaatdictaat dat onder de paraplu van de Verenigde Naties in Parijs (2015) werd opgelegd door diplomaten, ngo's, multinationals en academici. Dat verdrag was nadelig voor de concurrentiekracht van Amerika ten opzichte van China, aldus Trump.

De grens bij internationale samenwerking, die trek je als land uit naam van zelfbeschikking. Dat doe je bijvoorbeeld als doelen economisch nadelig voor je zijn, of wanneer beleden doelen abstract worden. Je kunt als collectief van landen besluiten om in land X troepen in te zetten om een concrete genocide te beëindigen. Maar het expansieve geloof van 'immer meer internationale samenwerking' kan in zichzelf een ideologie worden. Ergens moeten landen dan een grens kunnen trekken. Genoeg is genoeg.

In het geval van de Verenigde Naties werd de onderliggende ideologie het wereldfederalisme. De term 'New World Order' voor de wereldorganisatie sinds Bretton Woods (1944), is afkomstig uit het boek met dezelfde titel van H.G. Wells uit 1940. Daarin bepleit hij het wereldsocialisme als enig wenselijke toekomst voor de mensheid. Anders zou 'de menselijke soort' uitsterven. Sommige passages zou je 1-op-1 kunnen kopiëren naar een campagne van Greenpeace.

Wells formuleerde toen ook de 'mensenrechten' die in 1948 het ideologische VN-fundament werden. Deze globalistische ideologie met religieuze trekken is de voorgewende levensfilosofie van een mondiale elite, de privé-jetsset rond bekende vergaderinstituten als de Trilateral Commission, Bilderberg, en van miljardairsfamilies als de Rockefeller-dynastie, maar ook van het Nederlandse Koninklijk Huis. Van hot naar her vliegende miljardairs en hun stichtingen (ngo's), die zichzelf zien als 'wereldburger', onttrekken zich zo aan iedere nationale en lokale verantwoording.

Velen van hen gedragen zich grenzeloos. Maar als gezegd is dat niet een gezonde definitie van 'vrijheid', zoals je die volgens een liberale denktraditie of christelijke traditie zou definiëren. Eerder betekent die grenzeloosheid dat zij 'ongrijpbaar' zijn, als een geest. Ze teren op de lichamen van de natiestaten waaruit ze afkomstig zijn. Maar ze laten zich

niet door hun land van herkomst controleren, want hun internationale afspraken komen boven nationale wetten te staan.

Bij een tik op de vingers – als die al mogelijk is – verwijzen ze vervolgens naar een abstracte 'wereldgemeenschap' of naar 'het hogere doel' zoals 'het klimaat'.

Feitelijk leeft die klasse van ngo's, instituties onder de Verenigde Naties-paraplu als de World Health Organisation (WHO), klimaatpanel IPCC, diplomaten, bureaucraten en academici met hun conferenties en multinationals dan dus in een ander land dan wij eenvoudige Nederlanders. We zouden hun door internationaal vliegverkeer en internet verbonden wereldstaat Conferentië kunnen noemen. Of Boardroomenië.

Deze wereldstaat heeft al een eigen internetdomein voor zichzelf gemaakt, dot-world, zie bijvoorbeeld www.earthtrusteeship.world. Die grenzeloze entiteit, een geest dus, dringt via 'internationale verdragen' met op belastinggeld levende academici en 'het recht' aan haar zijde grenzen van landen binnen. Wanneer natiestaten weigeren aan haar of de eisen te voldoen, dan financieren ministeries stichtingen als Urgenda of Milieudefensie.

Die spannen dan procedures aan tegen De Staat der Nederlanden of tegen Koninklijke Olie/Shell. Die laatste ngo, Milieudefensie, vangt sinds 2016 liefst 10 miljoen euro subsidie per jaar van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor klimaatcampagnes. Hun Shell-zaak is een exacte kopie van een – geflopte – rechtszaak tegen Exxon twee jaar eerder in Amerika. Daar was de Rockefeller-dynastie financier van de campagne tegen Exxon.

Andere ngo's die zowel stemming maken in de media als rapporten samenstellen voor politiek lobbygeregenschap, zijn bijvoorbeeld de European Climate Foundation (ECF), opgericht

door McKinsey-acoliet Jules Kortenhorst in 2008. ECF kan jaarlijks op een actiebudget van 30 miljoen euro rekenen, afkomstig van miljardair-filantropen. Honderden ngo's gefinancierd door dit internationale miljardairs-genootschap bepalen zo de opvattingen in de media. En nu voeren ze dus ook rechtszaken.

De overheid voert met deze ngo's geen zaak tegen zichzelf. Hooguit wordt met publiek geld het laatste verzet tot overgave gedwongen. Immers, 'de' overheid bestaat niet, behalve als papieren abstractie. Je hebt ambtenarij die zichzelf beschouwt als bewoner van wereldstaat Conferentië, en ambtenaren die nog in nationaal belang denken. De ngo-eisen zijn exact dezelfde eisen die de internationale diplomaten-gemeenschap van onze fictieve bezettingsmacht al vaststelde, zoals halvering van de CO₂-uitstoot voor 2030.

Wie dit alles nog steeds 'te ver van mijn bed' vindt klinken: bedenk eerst dat je onbekendheid met fenomenen geen graadmeter is voor het belang ervan. Je kunt ook gewoon slecht geïnformeerd zijn, wat gezien de treurige staat van 'de journalistiek' in Nederland heel waarschijnlijk is. En bedenk dan wat de klimaatpolitiek van de mensen die in 'Conferentië' leven, nu al tweewebregt.

Via de 'Klimaatwet' en 'Klimaatpact' claimen klimaativisten per 2021 al 'binnentredingsrecht' in je huis. Je

kunt dan denken: 'ja, maar wij hebben toch mensenrechten'. In de Verklaring van de Rechten van de Mens lezen we vervolgens artikel 29. Daarin staat dat de mensenrechten ongeldig zijn wanneer ze gebruikt worden in strijd met de doeleinden van de VN.

Zo heb je meteen een verklaring voor het feit dat niemand in de VN enige rechtvaardigheid geeft aan de schending van mensenrechten via lockdowns en de schending van lichamelijke integriteit via een vaccinatieplicht. Het is de WHO van de VN zelf die het opdraagt. Klimaatpolitiek is in de 2030 Agenda van de Verenigde Naties nu het centrale doel.

Vervolgens kijken we terug naar 2018, toen in het Vredespaleis in Den Haag de vergoening van mensenrechten werd afgekondigd, via een 'Global Compact for the Environment'. Daarin krijgt 'Aarde' als persoon een eigen advocaat, net als 'de dieren'. Maak dan je borst maar nat, want het netto effect van zulke 'rechten' is: inperking van zeer concrete menselijke vrijheden.

Daarom dienen mensen dus te beseffen dat vrijheid niet zonder grenzen kan. Dat inzicht vraagt dan om een radicale koerswijziging, die landen als Hongarije al maakten. Maak internationale 'verdragen', oftewel dictaten van de internationalistische bezettingsmacht Conferentië, ondergeschikt aan nationaal belang en nationale wetten. ■